

Hồi 10

QUÂN SƠN ĐẠI THỊNH HỘI VÔ LÂM CƠ THẠCH TRUNG TÂM ĐIỂM QUÂN HÙNG

V

út! Vút! Vút!

Khả Tú Tú khê kéo tay, đưa Cơ Thạch vào sát bên thân, với hành vi hàm chứa sự phòng bị.

Trong khi đó Khiêm Hạ vẫn một mực ôn tồn, nói với ba nhân vật kia:

- Không ngờ Côn Luân Tam Kiệt dù ở xa nhưng vẫn đến Quân Sơn nhanh như vậy! Thân thủ cao minh khiến Khiêm mỗ ngưỡng mộ.

Trong ba nhân vật kia, trừ người đứng giữa đang tươi cười với Khiêm Hạ, hai người ở hai bên không hiểu sao cứ nhìn chằm chằm vào Cơ Thạch, thái độ rất khả nghi!

Cơ Thạch bất giác thầm lo sợ cho dù đang nghe người đứng giữa nói:

- Khiêm nhân huynh quá khen rồi! Nếu lần này không phải do đích thân lệnh sư Trác chưởng môn triệu hồi, huynh đệ mỗ đâu phải khẩn trương đến nỗi quên cả ngủ nghỉ, vì sợ không kịp đến Quân Sơn hội diện?

Khiêm Hạ vẫn giữ thái độ bình ổn:

- Dù là thế vẫn, chúng tở khinh thân pháp của quý phái Côn Luân là quán tuyệt! Tam vị đã đến đây còn lệnh sư Ngũ Vân Bất Phi Tuyệt Du chưởng môn đã đến chưa?

Người đứng giữa ung dung giữ nụ cười:

- Gia sư đang hội đàm cùng những vị nhất môn chi chủ! Người lo sợ Khiêm nhân huynh gặp bất trắc phải đến muộn nên sai huynh đệ mỗ đến tiếp ứng!

Khiêm Hạ khê khom người:

- Phải khiến tam vị bận tâm Khiêm mỗ quả áy náy! Nếu chư vị tiên bối đang trông chờ, phải chăng Khiêm mỗ cần đến bẩm báo ngay để mọi người yên tâm?

Câu nói dù khéo của Khiêm Hạ vẫn không làm ba nhân vật kia nhích chân nhượng lối. Đã thế, nhân nhân vật đứng giữa đã vờ như vô tình khi đưa mắt nhìn xuống Cơ Thạch:

- Vì tiểu huynh đệ đây là...

Cơ Thạch không đáp! Điều này khiến Khiêm Hạ có phần đắc ý:

- Phàm ai cũng vậy, mỗi lúc phải vượt quãng đường xa thường hay mỏi mệt! Khiêm mỗ cũng vậy! Chúng ta sẽ gặp lại sau! Cáo biệt!

Họ không nhượng lối, buộc Khiêm Hạ muốn bước đi phải dịch qua một bên!

Tuy nhiên ba nhân vật kia không hiểu sao cùng dịch theo và thế ngáng lối của họ như thế vẫn tiếp tục chi trì!

Khả Tú Tú mất nhẩn nại:

- Tam vị có hành vi này là ý gì?

Đến lúc này nhân vật đứng mé tả của nhân vật đứng giữa bỗng trừng mắt quát hỏi Cơ Thạch:

- Tiểu oa nhi người có nghe đại sư huynh ta hỏi gì không? Người phải hay không phải Cơ Thạch di tử của gã thất phu Cơ Vĩnh?

Cơ Thanh trừng mắt định quát trả cho phần hận vì lời thóa mạ của gã kia dành cho phụ thân, nhưng Khiêm Hạ đã có phản ứng nhanh hơn:

- Chư vị không nghe mỗ vừa nói gì ư? Trước lúc mỗ đến bẩm báo với gia sư, những gì liên quan đến tiểu huynh đệ này chư vị bắt tất hỏi đến!

Gã nọ cười khẩy:

- Khiêm Hạ người nói như vậy là sai rồi! Nếu Hoa Sơn phái định một mình chiếm phần tiện nghi hóa ra xem võ lâm đồng đạo chẳng hề tồn tại sao?

Khiêm Hạ giật mình:

- Người muốn ám chỉ điều gì, Thạch Phát? Thái độ của người mới chính là thái độ xem thường bốn phái Hoa Sơn!

Thạch Phát chuyển nụ cười khẩy thành cái cười lạnh:

- Đó là do tự phái Hoa Sơn người muốn như vậy! Nào riêng gì bốn phái Côn Luân muốn được chia phần, những phái đến Quân Sơn lần này cũng có ý định tương tự?

Khả Tú Tú phần nộ:

- Dựa vào đâu Côn Luân Tam Kiệt các người có ý nghĩ tệt phái muốn chiếm phần tiện nghi? Nếu không phải do tệt phái cáo tri ở Quân Sơn có ánh Tử Quang kỳ lạ các phái làm gì biết để bây giờ có ý sinh sự?

Thạch Phát nhếch môi định nói, nhưng bị đại sư huynh của gã là nhân vật đứng giữa đưa tay ngăn lại:

- Khả cô nương! Tệt tam đệ không biết nói năng khiến có lời lẽ thất ngôn! Mong cô nương nể mặt Trương Hoài này lượng thứ cho!

Khả Tú Tú vẫn dăm dăm khó chịu:

- Nếu chỉ vì một lời nói của Trương các hạ mà có thể bỏ qua lời lẽ hàm ý xúc phạm của lệnh đệ Thạch Phát, hóa ra thanh danh của bốn phái chẳng đáng một đồng cân sao?

Người đứng bên hữu Trương Hoài bỗng cười nụ:

- Vậy cô nương bảo huynh đệ mỗi phải làm gì? Cứ tự thủ bàng quang nhìn Hoa Sơn phái độc chiếm thần vật đã phát ánh Tử Quang sao?

Khả Tú Tú quắc mắt nhìn nhân vật vừa mĩa mai:

- Người nói rõ xem nào, Vu Đỉnh! Côn Luân Tam Kiệt các người đường đột xuất hiện thế này phải chăng thật sự muốn cùng Song Nhạn chúng ta động thủ.

Khiêm Hạ bỗng hắng giọng:

- Nhị muội không được thất lễ! Họ đã bảo đến để tiếp ứng chúng ta, nhất định là do Du chưởng môn Ngũ Vân Bất Phi Tuyết sai phái. Đợi khi gặp mọi người, những ngộ nhận nhất định sẽ được làm rõ! Chúng ta đi thôi!

Một lần nữa Khiêm Hạ dịch người định bước tránh Côn Luân Tam kiệt nhưng Thạch Phát đã nhanh hơn:

- Khiêm Hạ người có muốn thối thoái cũng không được! Người muốn đi hãy lưu tiểu oa nhi này cho bọn ta! Bằng không Ngũ Vân Kiếm Côn Luân phái bất luận thế nào cũng phải tranh hơn thua cùng Hoa Sơn kiếm pháp!

Khả Tú Tú vừa bạt kiếm vừa hét lạnh:

- Ta sợ người sao? Đánh thì đánh!

Cử chỉ của Khả Tú Tú ít nhiều cũng làm kinh động đến khá nhiều nhân vật đang đi lại gần đó, họ dừng chân! Và khi phát hiện trên gương mặt của Thạch Phát toát đầy sát khí, họ hốt hử đứng vây quanh như sẵn sàng mục kích một tấn tuồng hy hữu ắt sẽ xảy ra giữa hai đại phái Hoa Sơn và Côn Luân.

Quả nhiên Thạch Phát nào phải người có nhiều nhẫn nại, y cũng khoa kiếm:

- Bấy lâu vẫn nghe danh Hoa Sơn Song Nhạn có kiếm pháp lợi hại! Thạch Phát ta tuy bất tài nhưng cũng xin lĩnh giáo! Đỡ!

Véo...

Nhưng cả Khiêm Hạ lẫn Trương Hoài không hiểu sao bỗng đồng loạt lên tiếng:

- Dừng tay!

Khả Tú Tú tuy thân phận nữ nhi nhưng tính tình lại cương liệt! Nàng vẫn cử kiếm xông đến bất chấp có lời ngăn lại của đại sư huynh Khiêm Hạ:

- Chúng ta càng nhân nhượng bọn chúng càng nghĩ chúng ta vì có bản lãnh không bằng nên phải co đầu thụt cổ! Đại sư huynh cứ để muội cho chúng một bài học! Đỡ!

Véo... Véo...

Thở ra ngao ngán Khiêm Hạ đành lùi lại!

Nhưng Cơ Thạch tinh ý chợt nhận ra Khiêm Hạ tuy lùì nhưng là cố tình lùì đến cạnh nó! Và khi đưa mắt nhìn quanh phát hiện trong những người vì hiếu kỳ đứng vây quanh chỉ có một ít là dõi nhìn trận tỷ kiếm giữa Khả Tú Tú và Thạch Phát! Số còn lại đều chú mục nhìn Cơ Thạch, cái nhìn hàm ý như Côn Luân Tam Kiệt vừa để lộ!

Có phần hoang mang, Cơ Thạch bắt đầu nghi ngờ mục đích của Khiêm Hạ khi đưa nó đến đây! Chuyện đối chất với phái Thiếu Lâm có lẽ chỉ là cái cớ! Thật ra dường như bọn họ chỉ quan tâm đến ánh Tử Quang! Vì sau sự xuất hiện của ánh Tử Quang, phụ thân nó kể như là người có liên quan nhất, các phái võ Cơ Thạch có thể giúp họ tìm rõ nguồn gốc xuất phát ánh Tử Quang chăng?

Với ý nghi ngờ này hoàn toàn không chủ định, tự thân Cơ Thạch bỗng bước dịch ra, dời xa Khiêm Hạ!

Khiêm Hạ tuy đang chú tâm vào trận tỷ kiếm nhưng rõ ràng là vẫn để mắt nhìn đến Cơ Thạch! Phát giác cử chỉ bước dịch ra của Cơ Thạch, Khiêm Hạ vội đưa tay giữ lại:

- Tiểu huynh đệ đừng sợ! Đây chỉ là chút hiểu lầm, nhân vật giang hồ nào chẳng có! Ta nhất định không để họ gây tổn hại đến tiểu huynh đệ cho dù là chân tơ kẽ tóc!

Khiêm Hạ vừa dứt lời, Vu Đỉnh bỗng cười khan:

- Ta vẫn nghe Khiêm Hạ người chính là đệ nhất cao đồ của Trác chưởng môn, nổi danh Hoa Sơn đệ nhất kiếm! Nếu là vậy, Vu Đỉnh ta xin được chỉ giáo!

Véo...

Kiếm của Vu Đỉnh bỗng xuất kỳ bất ý phát đi khiến Khiêm Hạ không thể không có phản ứng:

- Vu Đỉnh người thời sự muốn động thủ ư? Xem kiếm!

Choang...

Véo... Véo...

Chiêu kiếm của song phương sắp sửa chạm nhau bỗng nghe Trương Hoài quát nạt:

- Không được manh động! Đờ!

Véo... Véo...

Biết vừa có người xen vào khiến Trương Hoài phải xuất lực, Khiêm Hạ vội đưa mắt nhìn về phía Cơ Thạch!

Và Khiêm Hạ phải giật dử nạt lớn khi nhìn thấy một bóng trảo đang chộp ngay vào Cơ Thạch:

- Không Động phái lại có phường hạ lưu mặt hạng như vậy sao? Tiểu huynh đệ mau...

Lời của Khiêm Hạ chưa dứt Khả Tú Tú chợt hô hoán:

- Đại sư huynh cần trọng!

Keng...

Soạt!

Nhìn lại, do vừa có thái độ phân tâm, kiếm của Vu Đỉnh suýt nữa gây thương tích trầm trọng, Khiêm Hạ phát tác:

- Hay lắm! Là Vu Đỉnh người bức bách ta phải nặng tay! Xem đây!

Véo... Véo...

Vì muốn gỡ lại thể diện Khiêm Hạ lần này quả nhiên đánh ra toàn những kiếm chiêu hiểm ác như muốn dồn Vu Đỉnh ngay lập tức vào tử địa!

Tuy nhiên một lần nữa Khiêm Hạ phải phân thần do có tiếng chấn kinh vang lên kèm theo tiếng kêu hoảng hốt của Cơ Thạch.

- Ôi chao...

Ầm!

Đẩy nhanh chiêu kiếm bức Vu Đỉnh phải lùi lại, Khiêm Hạ đảo mắt nhìn xem Cơ Thạch.

Thấy Trương Hoài một mặt lo đối phó với một cao thủ Không Động phái là kẻ vừa dụng xảo, một mặt tìm cách tiến đến gần Cơ Thạch, Khiêm Hạ có phần bồn loạn!

Đang cùng người giao chiến, đã phân tâm là điều đại kỵ, Khiêm Hạ còn để cho thần trí bồn loạn nữa, hệ quả xảy ra là điều tất yếu.

Có tiếng Vu Đỉnh bật rười:

- Hóa ra Hoa Sơn đệ nhất kiếm cũng chỉ là hư danh! Trúng!

Soạt!

Lần này mũi kiếm của Vu Đỉnh làm cho bờ vai hữu của Khiêm Hạ phải nhuộm máu! Tuy nhiên Khiêm Hạ vẫn không xem vết thương quan trọng bằng việc Cơ Thạch có thể rơi vào tay kẻ khác.

Khiêm Hạ đang tìm cách có thể phân thân, bỗng nghe có tiếng người gọi giật giọng:

- Đại sư huynh mau hạ lệnh! Bọn đệ đến đây rồi!

Không cần biết người vừa gọi là ai, Khiêm Hạ cứ đánh giọng quát:

- Ta giao Vu Đỉnh cho người! Đánh!

Lập tức Khiêm Hạ tràn người lao đi kịp tránh một kiếm của Vu Đỉnh vừa tân lực nhắm vào!

Véo...

Và Khiêm Hạ thật sự yên tâm khi nghe có tiếng Vu Đỉnh giận dữ:

- Lại gặp oan gia?! Đoan Mộc Phi! Đỡ!

Choang... Choang...

Khiêm Hạ được rảnh tay vội hốt kiếm hóa giải chiêu trảo của cao thủ Không Động phải đang thừa cơ hội chộp vào Cơ Thạch:

- Cơ hội của Lâm Bất Toàn người không còn nữa đâu! Hãy thu tay về nào!

Véo... Véo...

Người đang thi triển chiêu trảo buộc phải rút tay về nhưng vẫn hậm hực:

- Khiêm Hạ người chớ vội đắc ý! Hãy còn nhiều người đang muốn cùng người động thủ đấy! Hừ!

Lời của Lâm Bất Toàn vừa dứt, Khiêm Hạ chợt nghe Trương Hoài phát thoại:

- Hoa Sơn kiếm quả danh bất hư truyền! Trương mỗ không tự lượng sức, xin Khiêm huynh hạ cố tứ giáo.

Véo... Véo...

Khiêm Hạ bị Trương Hoài vũ lộng kiếm tấn công, mọi hậm hực trước đó với Vu Đỉnh như có dịp phát tác:

- Trương huynh quá lời rồi! Máu của Khiêm mỗ vừa bị Ngũ Vân Kiếm làm cho đổ ra đây! Tiếp kiếm!

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Cùng là đại đệ tử của hai vị chủ môn danh chấn giang hồ, Khiêm Hạ và Trương Hoài vừa ra chiêu đã khai diễn ngay trận tử kiếm thương thặng!

Nhìn họ quyết dồn nhau vào chỗ chết, một tràng cười tán thưởng bỗng vang lên:

- Là cao thủ có khác, kẻ tám lạng người nửa cân, nhìn thật sướng mắt. Rất tiếc, Tạ mỗ có việc vội không thể đứng xem lâu! Cáo biệt! Ha... Ha...

Khiêm Hạ vụt hiểu khi nghe Cơ Thạch gào lạc giọng:

- Ác ma Tạ Linh Oai! Ta quyết liều chết với người, báo thù cho gia phụ!

Ầm!

Tiếng chấn kinh quá lớn khiến bao nhiêu cặp đang tử kiếm phải dừng lại để đưa mắt nhìn!

Cùng một lúc với việc nhìn thấy Cơ Thạch đang lao đảo như chiếc thuyền nan lâm cảnh gió giạt, Khiêm Hạ nghe Tạ Linh Oai kêu lên kinh ngạc:

- Ủy! Tiểu oa nhi sao vẫn chưa chết?

Và Khiêm Hạ liền nhìn thấy Tạ Linh Oai đang từ ngoài lao vào, định quật cho Cơ Thạch một kinh nữa.

Vút!

Bất ngờ bóng chưởng kinh của Tạ Linh Oai bỗng bị một câu phạt hiệu ngăn lại:

- Vô lượng thọ phạt! Hạ sát một đứa bé không có năng lực hoàn thủ đã là hành vi độc ác. Sao Tạ minh chủ đã bỏ đi lại còn nhần tâm quay lại như xem đứa bé là kẻ thù không đội trời chung? Bần đạo đành phải mạo phạm! Đờ chưởng!

Ào... Ào...

Ầm!

Sự xuất hiện thêm nữa của một đạo nhân thuộc Võ Đang phái khiến Tạ Linh Oai bỗng cười ngất ngưởng:

- Xem ra Võ Đang, Thiếu Lâm cũng bị lôi vào vòng thị phi! Với lòng ngưỡng mộ trước đây, Tạ mỗ đành tạm lui bước vậy! Ha... ha...

Vút!

Tạ Linh Oai đến bất ngờ đến và đi cùng bất ngờ. Nhưng qua nhận định của Khiêm Hạ, diễn biến như càng lúc càng phức tạp hơn.

Và sự thật xảy ra hoàn toàn không ngoài nhận định của Khiêm Hạ! Quanh Cơ Thạch bỗng xuất hiện sáu vị đạo nhân khác nữa!

Vút! Vút!...

Đưa mắt nhìn mọi người, vị đạo nhân vừa tung chưởng đẩy lui Tạ Linh Oai bỗng oang oang lên tiếng:

- Vô lượng thọ phạt! Vì nghe tin di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh vừa đến Quân Sơn, chư vị chưởng môn có sai phái bọn bần đạo đến tiếp đón! Nếu không ai phản đối...

Vẫy tay ra hiệu, vị đạo nhân tiếp lời:

- Đi!

Bảy vị đạo nhân cùng di chuyển. Họ tiến về phía trước khiến bọn Khiêm Hạ, Trương Hoài đành phải nhượng lối.

Cơ Thạch dù không muốn cũng phải bước đi vì nó đang bị bảy vị đạo nhân vô hình chung chặn kín mọi lối!

Và Cơ Thạch cũng phải kinh ngạc trước khí thế bất phàm của phái Võ Đang! Nhân vật của hai phái Côn Luân, Hoa Sơn cho đến giờ nào kém gì bảy vị đạo nhân nhưng bọn họ không hiểu sao vẫn phải nhượng lối không một lần tỏ ý ngăn cản.

Chỉ khi Cơ Thạch nghe một tiếng xầm xì của ai đó nó mới hiểu tại sao mọi người tỏ ý khiếp phục phái Võ Đang:

- Chậc...! Thất Tinh kiếm trận của phái Võ Đang tuyệt không thể xem thường. Chúng ta đành phải án binh bất động chờ xem diễn biến thế nào đã!

Nhìn lại vị thế của bảy vị đạo nhân Cơ Thạch thấy tuy họ đang di chuyển nhưng vị trí của từng vị đạo nhân xem ra vẫn được giữ nguyên! Tiến, họ cùng tiến! Và điều này có nghĩa là họ đang sắp bày Thất Tinh kiếm trận để nhờ khi có chuyện bất trắc, Thất Tinh kiếm trận có thể ngay lập tức khởi phát thế công, ngăn chặn mọi hành vi mạnh động của bất kỳ lực lượng nào!

Có phần ngưỡng mộ uy danh hiển hách của phái Võ Đang, nhưng với trí nghĩ tuy hãy còn non kém, Cơ Thạch vẫn có cảm nhận hành vi của Võ Đang phái hoàn toàn không vì hảo tâm đối với nó!

Bởi vì...

Nó chưa kịp nghĩ đến nguyên nhân tại sao nó có cảm nhận này thì nghe vị đạo nhân đã từng phát thoại bỗng lên tiếng hỏi nó:

- Một chưởng vừa rời của Tạ Linh Oai tiểu huynh đệ có bị tổn hại gì không?

Thầm chua chát, Cơ Thạch nghĩ đây chỉ là câu hỏi chiếu lệ! Bằng không, nếu phái Võ Đang thật sự quan tâm đến nó, sao ngay từ lúc xuất hiện không ai trong họ hỏi Cơ Thạch như vậy?

Chính đó là nguyên nhân khiến Cơ Thạch có cảm nhận phái Võ Đang có ý đồ không mấy tốt đẹp đối với nó!

Nó cười buồn với cái lắc đầu cũng buồn không kém:

- Tiểu sinh không hề gì! Đa tạ đại trưởng đã có dạ quan hoài!

Đang buồn là vậy, Cơ Thạch bỗng tỏ ra hớn hở khi nghe có tiếng ho khúc khúc giữa đám đông vây quanh...

oOo